

Leto 4. Štev. 8. PRILOGA ZA MLADINO. 1935. aug. 8.

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

Augusta 10. obslužavamo god s. Lovrenca. Že njegovo ime pove, da je nekaj velkoga, pomeni najmre z lovorom („lomber“) ovenčanoga, kak so v starih časaj ovijali glave zmagovalcom. Ali on je več kak navadni svetni zmagalec, šatana je zmagao, zato ga je Cerkev tak povzdignola, da je molitev njemi v čast sprejela v duhovnikovo pripravo na sveto mešo:

Daj nam, prosimo vsemogoči Bog, da vgasimo plamene svojih strasti, ki si blaženomi Lovrenci dao premagati ogenj njegovoga trpljenja. —

Mogoče ste že vidili njegovo sliko, kak ga pečejo na železnoj rešetki. Čarna noč ga je za hip zagrnola, nato pa je vzklikno:

Moja noč nema nikaj kmičnoga, nego vse se v svetlosti blišči.

Ali povdariti sem šteo njegovo genlivo lübezen do duhovnoga očo, ki je bio pred njim pelani v trpljenje. Tak njemi pravi:

Kama odhajaš, oča, brez sina? Kama se paščiš, sveti duhovnik, brez dijakona, dvorjenika pri svetoj meši? Ti nikdar nesi meo navade brez ministranta darüvati.

Mnogi izmed vas so ministranti, vnogi so bili. Naj bi vam zato Lovrenc bio vzgled krasne lübezni do vašega duhovnoga očo, do duhovnika. Či te to meli, te mogoče tüdi vi v drügoj obliki začüjete odgovor:

Ne zapüščam te, sinek, niti ne ostavljam, nego vekše borbe boš morao prestati za Kristušovo vero. Mi starčki bojüjemo ležejši boj, tebe pa, mladec, čaka slavnejša zmaga. Sledio mi boš, mešniki ministrant!

Pa njemi je — Da bi tüdi mi!

Mladi Vidko.

(Dalje in konec).

Presrečen je Vidko v prvih trenutkih. Saj ima prvokrat Jezusa v srcu! Naenkrat mu je kot da sliši glas:

„Vidko, kmalu te bom vzel k sebi. Mlad boš umrl. Ne boš moj duhovnik, kakor bi ti rad, ampak boš moj angel.“

Vidko razume. In kaj odgovori?

„Kakor ti hočeš, Jezušček, tako se naj zgodi!“

Ali mu je mogel lepše odgovoriti? Ne! Svoje tajnosti pa ni hotel nikomur izdati; še mamiči ne, da bi ne bila žalostna.

Še vsebolj bo priden, je Jezusu obljubil. In to je držal! V šoli mu je včasi kdo vzel pero ali svinčnik. Pa ni hotel, da bi imel oni greh. Šel je k tovarišu in mu tisto reč velikodušno podaril. Krotek in ponižen pa skromen je tudi bil naš Vidko. Duhovnike, kako je te spoštoval! Vedno je lepo pozdravil in molil za nje. Ko bi bil pa sam rad isto postal! Svojih dnevnik molitvic ni nikdar, nikoli opustil. Zjutraj je brž skočil iz postelje, pokleknil in odmolil. Ravno tako zvečer. Svoje prošnje najboljšemu Prijatelju je pošiljal najrajši pri sveti maši. Brez nje ni mogel biti. Ni mu bilo dolgčas tiste pol ure, kakor je večkrat drugim otrokom; kako neki mu bo dolgočasno, ko ima Jezusu toliko zaupati in povedati! Kot živ angelček je zbran.

Pobožno sklepa roke, močno stiska prstke, naj ga le bolijo; tja na daljni vzhod mu hitijo misli in pa v Rim k sv. Očetu: Za misijonarje in za papeža naj bo ona mala žrtvica.

Kako lepo, kajne? Da, zato ga je pa Bog tudi povišal, ker je tako ljubeče spoštoval sv. Očeta. Kar poskakoval je od veselja, ko mu je oče povedal, kako je neki katoliški mladenič na vseučilišču branil papeža proti onim, ki so ga napadali in grdo o njem govorili. —

Bog ni mogel dolgo pustiti tako krasnega cveta na svetu. Že pri prvem svetem obhajilu mu je povedal, da ga bo kmalu vzel k sebi. Pač mu je zelo težko, da ne bo mogel postati duhovnik Gospodov, a videli smo, kako veselo je bil rekel:

„Kakor Jezušček hoče.“

In zdaj ga je hotel vzeti k sebi.

Ko je bil enajst let star, zboli na davici. Od decembra do januarja leži. Mati joka, Vidka pritiska na srce. On pa trpi in moli.

„Moj Jezus“, tako pravi, ljubim te, tvoj sem. Marija, mamica moja, prosi zame, svojega Vidka. Strašno trpim. Moj dragi Jezušček, darujem ti svoje trpljenje. Hočem trpeti, kakor dolgo hočeš. Midva se imava vedno rada. Moj si, jaz pa tvoj.“

In drugekrati zopet, ko je poljubljal križ, je tolažil mamo, naj ne bo žalostna, bo že Jezušček za njo največja tolažba. Zadnje besede, preden je odšel v nebesa, so bile:

„Moj Jezušček . . . Mamica . . .“

Pred desetimi leti, leta 1925, je umrl svetniški deček, grofovski sin, Vidko Fontgalandski.

Ali ni prikazen ta Vidko? Seveda je, saj je angel otrokom. S svojim življenjem jih uči, kakšni naj bodo, da jih bo Jezus res rad imel. Če pa je kdo že zašel s pravega pota in tava kot izgubljen sin po svetu, k Vidku Fontgalandskemu naj se v iskreni prošnji zateče in rešil ga bo! Vsem skupaj pa nam je vzor v svojem nežnem prijateljstvu in ljubezni do Euharističnega Gospoda, Jezusa, še posebno letos, ko smo obhajali tako veličasten kongres Njemu v Čast in Slavo. —

Vidko, naredi me, da bom priden!

P—k.

Sestra Marija — Celina.

Gda je prišla Germana domo, je najšla brata Vekoslava smrtno betežnoga. Skrb, ki jo je posvečala brati, je ne pomagala; v nekaj dnevaj je brat vmro.

Po tom se je Germana povrnola v zavod. Od prvoga sv. obhajila je želela, da bi šla v samostan, a zavolo njene mladosti i noge so je ne sprijali. Pa ona je molila, molila tak dolgo, da je bila uslišana. Oča njoj je žmetno, a vseeno dovoljo pod pogojom, da se da fotografirati i da pride k njemi za par dni, ka je ona rade vole včinola. Ravno štiri leta po prvom sv. prečiščavanji je stopila v samostan. Žalost je zavladala med prijateljicami, pa ona je bila srečna. Vrgla se je pred noge častitoj Materi i jo zaprosila za blagoslov. Redovne sestre so jo z veseljom sprijele spevajoč: „Moja duša poveljučuje Gospoda.“ Taki v začetki so že opazile njeno popolno točnost, poslušnost i poniznost. Poštüvale so jo i njej pri prilikaj izkazüvale naklonjenost. Njoj je bilo to jako neugodno. Od dneva do dneva se je vežbala v popolnosti. Prišeo je den preobleke. Germana se je prijavila zato tridnevnim dühovnim vajam. Bila je neizmerno vesela. Svojemi dnevniki je zavüpala svoja čüstva, gda je zapisala: „Moje srce je želno ljubavi... Ti edini, moj božanski Jezuš, moreš pogasiti to mojo žejo...“ Vesela je bila, da je lahko slekla svetno obleko i püstila dozdajšnje ime, ar jo je nikaj ne zadržavalo, da ne bi bila vsa Kristušova: „Vi ste se zvali v sveti gosposodičina Germana Kastan. Zdaj v redi, ar ste postanoli zaročnica križanoga Jezušä, se bote zvali Sestra Marija — Celina od Prikazanja.“

Tak je prišla v novicijat. Rasla je v popolnosti, napredüvala je od kreposti do kreposti. Postanola je nadpazitelica. Težko je sprejela to službo; tü je bila vzor vsem, vsikdar točna, enostavna, odkritosrčna i zato so jo zvali „angeo novicijata“.

Kem bole je njena duša napredüvale v popolnosti, tem bole njoj je slabelo telo. Zbetežala je. Pozvali so samostanskoga zdravnika, ki je vgotovo, da ma süšico, štere klica je že od

rane mladosti bila v njej. Svoje dužnosti je spunjavala skupno z drugimi i opravljala službo kak dolgo je mogla. Beteg jo je vrgeo na poste. V tom časi jo je večkrat pohodo kardinal-nadpüšpek Leko, šteri njoj je ob priliki povedao, da lahko prle dela zaoblübo, če mislijo oča dühovni i častita Mati, da je potrebno. To je bila njena zadnja vroča žela, ar de te zaistino vsa Jezušova, Njögova mala zaročnica. Čeravno že sčista slaba, je zapisala v svoj dnevnik: „Odločila sam se, da bom vijolica poniznosti, roža lübavi, lilija čistosti za Jezuša.“ To so bile zadnje njene pisane reči, od šterih je zadnja „Jezuš“.

Isti den je častita Mati določila, ka položi mala sestra večno oblübo. Po blagoslovi i po sprejemi šlara, svetoga križa i prstana je s. Celina glasno i z odločnim glasom položila oblübo. Bila je lepa, nadnaravne lepote. Izgledala je kak sveta devica-mučenica, hranjena pod posvečenim oltarom.

Potekali so zadnji dnevi življenja. Napadno jo je neprijateo lüdstva. Potožila se je Jezuši: „Moj Bog, jaz sam nikoga drugoga ne lübila, kak Tebe, pa le dopüščaš, ka sam v zadnjem časi tak preizküšana“. S tem je bio hüdi düh premagani.

Nekaj minot pred smrtjov se je s. Celina obrnola na desni kraj i pravila: „Gledajte, gledajte, tisto Gospo! Kak je lepa! Čüjem zvonenje. Kelko deklic! Vse so v belo oblečene!“ Prišeo je Jezuš s svojov Materjov i zborom devic, ka prevzeme svojo verno i malo zaročnico. S. Celina je preživela 19 let i 6 dni. —

Potovanje na Japonsko v misljone.

(Dnevnik.)

ANTOLIN AVGUŠTIN, sal. misijonar.

Proti poldnevu je postalo morje zelo nemirno. Včeraj smo že mislili, da so se mornarji zmotili, ko so nam pripovedovali, da Rrdeče morje zelo rado nagaja. A danes smo se prepričali o resnični trditvi. Valovi so vedno bolj naraščali, veter je vedno bolj tulil, piskal i žvižgal, ladja se je močno zibala na desno i levo. Vendar ima nekaj zanimivega in lepega v sebi tudi borba valov. Val se bori proti valu, se peni, raste, dviga, dokler ne podleže večjemu i se razlije. Tam, kjer se je videla pred par trenutki še cela gora vode, se naenkrate pokaže dolina, globel. Toda še mnogo strašnejša je borba parnika proti valovom i vetrovom. Ta borba povzroča zamolklo šumenje, ki vzbuja strah i trepet. Bojazlivejši se zaprejo v kabine i marsikatera usta, ki že dolgo niso molila, šepetajo: „Reši nas hudega, o Gospod!“ Zunaj pa tuli veter, valovi se penijo, šumijo, pretijo, ladja se ziblje i se zdi, da jo bo vsak čas potegnilo nenasitno, razburkano morje. Danes so bili valovi tako veliki i močni, da so pljuskali celo na krov i dobro oprali marsikakega neprevidneža, ki se je mudil dolgo zunaj. Pri kosilu nas je bilo zelo malo. Nekateri so prišli, a so si komaj vsedli, so že spet vstali i odšli.

Drugi so morali pobegniti med kosilom. Do konca nas je vztrajalo zelo malo. Zvečer je čuden ples počasi prenehal. Pripluli smo v morsko ožino Babel Mandeb in nastopili potovanje po Indijskem oceanu.

22. december 1934.

Včeraj smo plesali, danes pa počivali. Indijski „striček“ nas je sprejel s nasmehom. Tako mirnega morja, kot je bilo danes, še nismo videli nikdar prej. Stari mornarji so trdili, da malokdaj vidijo nekaj sličnega. Morska gladina je bila popolnoma ravna in ni pihala najmanjša sapica. Zato pa je bilo toliko bolj vroče in soparno.

Zvečer sem dolgo časa slonel ob ograji na krovu in misli so mi uhajale nazaj na prošlost, na sedanost in tudi v prihodnost. Premišljeval sem o domačih krajih, stariših, prijateljih in znancih, ki so se mogoče v tem času spravljali k počitku. Ob teh otožnih mislih si je srce večkrat zaželelo nazaj — nazaj k dragim, toda samo za hip. Pred mano je oživila velika Japonska dežela, ki je vzdihovala, vabila in prosila: „Sitio, žejam!“ Ne samo Japonska, vsa Azija je žejna resnice in luči. Azija prosi Žive Vode, a ni onih, ki bi ji dali piti. Manjka misijonarjev. Nepregledne množice pa vedno bolj kričijo: „Pridite! Pridite v naš vinograd!“ Dragi prijatelji v domovini, molite, da bo Gospod poslal delavcev, ker polja so zrela za žetev.

23. december 1934.

Morda si bo kdo mislil, da je tako dolgo potovanje po morju, kjer se ne vidi po več dni drugo kot voda in modro nebo, dolgočasno in enolično. Toda, kdor bi tako mislil, bi se motil. Človek mora znati ob vsaki priložnosti dobro uporabiti čas. Vsak dan nam prinese nekaj novega in zanimivega, samo da včasih ne opazimo. Misijonarjev nas je mnogo, zato družbe in zabave ne manjka. Vsako jutro moremo prisostvovati sv. maši, prejeti sv. obhajilo in moliti skupno jutranje molitve. Skupno imamo tudi premišljevanje in popoldan duhovne branje. Na dan imamo določeni dve uri za učenje. Nekateri se učijo raznih jezikov, drugi pišejo ali čitajo kaj koristnega. Ostali čas pa vsak lahko porabi za svoje reči ali pa se zabava. Imamo na razpolago različne igre: šah, domino in mnogo drugih. Večkrat se zberemo in zapojemo, posebno zvečer. Na parniku izhaja tudi časopis dnevnik, ki nam prinaša najnovejše svetovne novice in dogodke. Tudi vesti iz Belgrada zvemo vsak dan. Časopis izhaja v angleškem in italijanskem jeziku. V zabavni dvorani imamo vedno na razpolago gramafon in klavir. Torej zabave ne manjka nikdar.

Kaj pa drugi popotniki? Kdo so in kako živijo? Na parniku se nahajajo ljudje vseh narodnosti in ras. Evropejcev je seveda največ in to italijanov. Zelo veliko je Indijcev, Kitajcev in Japon-

čev. Večina popotnikov potuje po opravkih, a mnogo je tudi takih, ki potujejo za zabavo in razvedrilo. Pri teh se ne pozna pomanjkanje denarja, da si privoščijo tako dolg izlet. Kaj delajo? Čitajo, se igrajo, kadijo, se kopljejo, ker vsak razred ima zelo velik rezervar z vodo na krovu, kjer se popotniki morejo kopati in sončiti. Imajo tudi razne tekme, zvečer kino ali orkester, zjutraj pa dolgo vsi spijo. Mi malo občujemo z njimi, ker moramo pokazati tudi tukaj, da smo redovniki, ki morajo dati vsem dober vzgled. Vsi zelo pazijo na nas, zato moramo biti zelo previdni. Vendar pa do sedaj še nismo opazili, da bi kdo bil proti nam.

24. december 1934.

Pripravljali smo se za Božič, za božični večer stem, da smo bili bolj zbrani kot navadno. Poskusili smo večkrat petje za slovesno sv. mašo opolnoči.

Sveti večer je danes, sveta noč! Daleč od svojih dragih, v mirnem Indijskem oceanu praznujemo sveti večer. Nimamo lepega božičnega drevesa, ne jasic in narava okrog nas ni odeta z lepo, belo, snežno odejo. Tudi božične pesmi ni. Večina tovarišev se je takoj po večernih molitvah podala k počitku, vročina jih je zdelala in mučila čez dan. Drugi, ki bedijo, so se pa razkropili po krovu in vsak zase premišljuje in živi ob spominih na prošle svete večere. Sveta noč na Indijskem oceanu, skrivnostna je ta noč in to občutijo vsi popotniki, tudi nekatoličani. Indijci prepevajo svoje pesmi v zabavni dvorani in otožna melodija prihaja do mojih ušes ter se zgublja v sladki melodiji „Sveta noč, blažena noč...“ Dolgo sem sedel na krovu, zrl v zvezdnato nebo, poslušal sladki božični spjev Indijskega oceana in užival nepozabne spomine. Končno je prišel tovariš in me povabil k polnočnici.

25. december 1935.

Vstopil sem v glazbeno dvorano prvega razreda, kjer je že bilo vse pripravljeno za polnočnico. Moje oči so iskale jaslice in lepo okrašen oltar, a niso našle ničesar. Poslušal sem, če bi slišal božično zvonjenje zvonov, igranje orgelj in svetonočno pesem, a nisem čul ničesar. Opazil sem samo majhen oltar, na kaferem sta goreli dve sveči in po dvorani polno pripravljenih sedežev. Dvorana se je hitro napolnila. Bili so pri polnočnici skoraj vsi popotniki. Slovesnost je povečala prisotnost grškega kralja, italijanskega poslanca za Kitajsko, komandanta ladje in mnogo drugih odličnih oseb. Sv. mašo je daroval o. stigmatinec, a misijonarji smo peli. Pri polnočnici smo prejeli sv. obhajilo. Novorojeni kralj je prišel v naša srca, da bi ga ponesli tolikim drugim, ki ga še ne poznajo. Spomnil sem se vseh znancev v tem slovesnem trenutku in prosil dragega Jezuščeka, naj da vsem vesele in srečne Božične praznike.

Ob 9 uri je bila druga sv. maša, pri kateri je igral orkester.

Toda popoldan ni bilo nikake slovesnosti, ki bi nas spominjala na Sveti dan, na Božič. Vendar smo bili vsi zadovoljni

in srečni, čeprav je letošnji božič prešel brez velikih slovesti, brez jaslic in božičnega drevesca.

26. december 1935.

Ponoči smo pripluli pred vrata bajne Indije. Mesto Bombay je še spalo. V pristanišče nismo mogli, ker je bila oseka. Čakali smo plino, ki je nastopila šele zjutraj okrog sedme ure. Približali smo se mostu. Bombaysko pristanišče je zelo lepo, mogoče najlepše kar smo jih do sedaj videli. Na mostu nas je pričakovala velika množica Indijcev. Bili so nosači, vodniki, prodajalci drobnarij, postopači in radovedneži.

Sklenili smo, da si bomo ogledali to znamenito mesto in da bomo obiskali naš zavod in naše misijonarje. Poti do zavoda nismo znali, zato smo se pred pristaniščem ustavili in začeli vpraševati. V tem trenutku smo zagledali nekega misijonarja, ki nas je pozdravljaj in se nam približeval s hitrimi koraki. Spoznali smo ga. Bil je č. g. Torquis, ki ga tudi slovenski salezijanci dobro poznajo in ki je sedaj ravnatelj tukajšnjega salezijanskega misijona. Dobri gospod nas je pozdravil, povabil v svoj misijon in najel štiri avtomobile, ki naj bi nas odpeljali do misijona, ki se nahaja precej daleč od pristanišča. Natrpali smo se v avtomobile, zašepetali indijskemu šoferju samo dve besedici: „Don Boskove šole“, ta je samo prikimal in avtomobil je že odbrzel po Bombayskih ulicah. Salezijanci imajo v Bombayu misijon in srednje šole. Zavod in šole so zelo revne in preproste. Šole obiskuje okrog 200 dijakov, večina je zunanjih in poganov, a nekaj je notranjih. Ogledali smo si zavod. Največjo pozornost je vzbujala spalnica in postelje. Dve deski zbiti skupaj na štirih nogah sta služili za posteljo. Vzglavnikov, slamnjač ali kakih blazin nismo videli. G. ravnatelj nam je stvar pojasnil: „Tukaj je zelo vroče in Indijci raje spijo na trdih deskah kot na slamnjačah, so že vajeni“. Pomislil sem na naše evropske, pomehkušene in bolehnne gojence ter jih primerjal s temi zdravimi in veselimi Indijčki. Vsi dijaki imajo enake postelje, tako prvošolci kot osmo in vendar so vsi zadovoljni. Naši sobratje so nam nato ponudili osvežujoči napitek iz banane, ki so zrastle na njihovem vrtu.

Zapustili smo zavod in se napotili v mestu. Bombay je veliko, kozmopolitsko mesto. Prebivalcev ima 1,200.000 in sicer vseh narodnosti. Prevladujejo Indijci, Angleži in Portugalci. Mesto se deli na dva dela: evropski in pristni indijski. Evropski del je zelo lep. Ulice so široke in obdane od palmovih drevoredov. Palače in razni vrtovi so tako krasnih, da v Evropi nisem videl enakih. Indijski del mesta ni lep, posebno kar se tiče čistoče, toda zato je mnogo bolj zanimiv. V tem delu mesta se zelo občuti neki neprijetni vonj. Po ulicah smo videli veliko indijskih „mučenikov“, ki so pokazovali svoje spačene ude in čakali na vbogajme. Pri enem „mučeniku“ smo se ustavili. Sedel je na žeblih in pokazoval svoje spačene prste mimo idočim, ki so mu

metali v majhno skledico revne darove. Bog ve, kako dolgo se je moral vaditi, da se je privadil sedeti na ostrih žeblih. Šli smo naprej in prišli do bivališča „svete krave“, ki jo Indijci častijo kot kakega boga. V njeni bližini sta ležala dva „svetnika“. Mislili smo, da sta dve mrtvi človeške trupli, toda oči so se gibale sem in tja. Ti „svetniki“ so še bolj popolni kot „mučeniki“, po vsem telesu si posipajo pepel, na glavo si dajo blato „svete krave“ in se potem postijo. Po končanem postu gredo prosit in Budovi verniki jim dajo obilo darov. Potem se operejo, skrijejo in povzijejo sprejete darove. Reveži mislijo, da bodo na ta način prej prišli v Nirvano, ki je njihov raj. Po smrti namreč duša, kot trdi budizem, mora romati iz živali v žival, dokler ne postane popolna. To romanje pa si hočejo skrajšati z mučenjem in trpljenjem. Koliko dela še čaka tukaj misijonarje!

Pred neko hišo smo videli velik Budov kip. Mimo idočih verniki so se ustavljali in klanjali. Indijci se dele na kaste, ki se razlikujejo po znakih, ki jih prebivalci nosijo na čelu. Barve so temno-rjave, rasti bolj nizke in suhi. Debelih Indijcev je zelo malo. Oblačijo se preprosto in revno: okrog pasu majhna plahta, razoglavi, bosi in mnogi tudi brez srajce. Otroci se vidijo tudi v sami Adamovi obleki, hodijo po ulicah, pozdravljajo tujce s svojim: salem in prosijo milodare.

Pred odhodom smo obiskali še lepo jezuitsko cerkev presv. Imena Jezusovega. V cerkvi smo našli lepe jaslice in pri Božjem Detetu molili za ubogi Indijski narod.

Opoldan smo odpluli iz Bombaya. Kolikokrat sem videl razglednice, skioptične slike in tudi kino, ki so predstavljali bajno Indijo, toda kako medle pojme sem imel o lepoti in zanimivosti te dežele! Žal, da nismo meli več časa, da bi si boljše ogledali indijsko mesto, življenje, kraje in prebivalce. Vendar pa smo bili vsi zadovoljni s svojim izprehodom.

27. december 1934.

Vozimo se blizu Indijskega polotoka. Od obrežja smo oddaljeni le kakih 20 milj, t. j. 36 km. Zvečer in zjutraj se vidijo mnogi svetilniki. — Na najvažnejših mestih se nahajajo angleški vojaki. Srednja Indija spada pod Angleško oblast.

Na tem velikem polotoku živi 350 milijonov prebivalcev, ki govorijo sedem različnih jezikov, ki se delijo na 220 raznih narečij. Prebivalci se razlikujejo po veri, navadah in kastah. Muslimanov je 78 milijonov, Hinduv 238 milijonov, budistov 12 milijonov, 6 milijonov kristjanov in 11 milijonov pristašev drugih verstev.

V Indiji vlada tropično podnebje, zato je vroče in deževno poleti, suho in toplo pozimi. Ker je podnebje ugodno, raste bujno rastlinstvo: vseh vrst palme in razno drugo tropično dreve. Prebivalci se živijo največ od riže in sadov, na primer banan, ki so dobre surove, kuhane, pečene in ocvrte. Videli smo tudi mnogo kokosovih palm. Iz plodov dobivajo neke vrste vino,

olje, jedo jih pa tudi sirove. Najvažnejši pridelek je pa ta, ki je izpodrinil kavo. Toda Indijci ga uživajo zelo malo. Prebivalstvo na splošno živi zelo revno in se zadovolji s svojimi pičlimi pridelki.

28. december 1934.

Popoldan smo se ustavili na otoku Ceylonu, v pristanišču Kolumb. Pristanišče je umetno zgrajeno ter obdano z debelim in do 2 m visokim zidom. Ladje se ne morejo približati k mostu, zato prevažajo popotnike iz ladje do mostu v čolnih in majhnih parobrodih. Za prevoz je treba plačati približno 8 dinarjev. Pripluli smo ob štirih in odpluti bi morali že ob sedmih, zato nismo imeli časa, da bi izstopili in si ogledali mesto Kolumb, ki ima 248.000 prebivalcev. Zadovoljiti smo se morali, da smo opazovali mesto z daljnogledom. Oni, ki so bili v mestu, so je zelo hvalili. Posebno znamenit je zoološki vrt po svojih slonih. V mestu imajo protestanti lepo in veliko cerkev, katoličani pa samo majhno kapelico.

Indijci so tukaj bolj črni kot oni v Bombayu. Jezik in usta imajo nekateri zelo rdeča, to pa zato, ker žvečijo neko rastlino. Opazili smo, da so tudi bolj veseli, bolj debeli in močni od ostalih.

Zvečer smo odpluli iz pristanišča proti Singapuru.

29. december 1934.

Nahajamo se že blizu polarnika, zato imamo tudi precej daljši dan kot ga imajo v Evropi. Danes zjutraj je sonce vzhajalo ob pol sedmih in zahajalo ob četrtna sedem. Torej imamo dan dolg kot je v Jugoslaviji meseca marca. Skoraj vsak dan moramo poriniti uro za pol ure naprej, ker bi drugače zaostali, kajti plovemo proti vzhodu. Sedaj smo že štiri ure naprej. Popoldan, ko mi imamo malico, imajo v Evropi šele kosilo.

Morda bi koga zanimalo, kako hrano imamo. Zato naj napišem par besed tudi o hrani. Kar se tiče urnika, se držimo angleškega načina. Zjutraj, kadar kdo hoče, je malica in sicer: kava, mleko, čaj, čokolada, jajca, marmelada in surovo maslo. Vsak lahko naroči kar hoče. Opoldne je pravi zajutrek, primerjal bi se pa lahko z našo večerjo po količini in kakovosti hrane. Ob štirih je navadna malica in pol osmih imamo kosilo. Na vsaki mizi je vsak dan novi program z jedili. Ob petkih in postnih dnevih dobimo katoličani postna jedila. Hrana je dobra in tečna. Tekne nam vedno vsem dobro, razen onim, ki imajo morsko bolezen, kajti pravijo, da je poln želodec še najboljše zdravilo proti tej neprijetni bolezni.

30. december 1934.

Nedelja. — Svete maše smo imeli kot navadno, samo pri drugu je igral orkester. Popotnikov je bilo bolj malo.

Danes smo opazovali nov atmosferski pojav. Videli smo „morski lijak“ ali „morsko trobento“. Kaj je to „morski lijak“?

Na morju pihajo mnogokrat močni vetrovi in tvorijo tudi zelo močne vetrovne vrtince. Zrak se zredči sredi vrtinca, včasih postane v sredini skoraj brezračen prostor. Vrtinec sam pa tvori nekako cev, po kateri teče voda iz morja navzgor proti oblakom, kjer se spreminja v vodne hlape. Ta pojav ima obliko lijaka. Spodaj je ozek, zgoraj pa bolj širok. Vodni lijak, ki smo ga mi videli, je bil visok okrog 120 m. Lijak se je počasi pomikal naprej, za njim je močno deževalo. Od tega prirodnega pojava smo bili oddaljeni kakih 1500 m, zato smo ga mogli dobro opazovati. Bolj se mu nismo mogli približati, ker bi nam lahko prevrnil parnik. Zanimiv pojav je trajal okrog četrte ure.

31. december 1934.

Zadnji dan leta ali staro leto. Posebnega nismo doživeli ničesar. Morje nam ni nagajalo, le vročina je postala zelo velika. Nahajamo se blizu polarnika, 4° N.

Zvečer smo opravili vajo srečne smrti, kot je v navadi po salezijanskih domovih. Zapeli smo tudi par pesmi, predno se ločimo od onih, ki gredo v Sijam. Nekaj časa se je videl velik otok Sumatra. Opazili smo samo velike gozdove. Po večernih molitvah sem se spomnil na drage v domovini.

1. januar 1935.

Začeli smo novo leto in to na morju, daleč v Malajski ožini. Dobro in lepo smo začeli, kje in kako bomo končali?

Redno smo pripluli v Singapur, smo videli mnogo lepih otokov z bujnim rastlinstvom. V Singapur smo prišli popoldne. Nastopila je prva ločitev misijonarjev. Osem tovarišev, ki so namenjeni v Siam, so izstopili. Svoje potovanje bodo nadaljevali z vlakom. Slovo je bilo kratko. Tovariši Sijamci so se z dvema avtomobilima odpeljali k francoskim očetom, kjer bodo čakali na vlak, ki jih bo odpeljal proti Sijamu. Vlak namreč potuje samo dvakrat na teden.

Po slovesu se nas je pet napotilo ogledovati si mesto Singapur (Singapoore), ki je v angleških rokah. Pristanišče je še precej lepo. Pred vhomom v Singapursko ožino in v pristanišče se nahajajo močne in velike angleške utrdbe. V mestu je še malo evropskih zgradb. Zato Singapur prikazuje popolnoma indijski značaj. Pristine indijske palače, trgovine, ulice in stolpiči večajo pestrost in zanimivost. Po ulicah smo videli mnogo vozičkov na dve kolesih, ki jih vozijo „tekači“, ki so večinoma Kitajci. V takih vozičkih se vozijo le bolj imoviti. Povsod so bile izobešene angleške zastave zato, ker je bilo Novo leto. Vendar so bile trgovine povsod odprte in promet se je mirno vršil kot druge dneve. Indijci ne praznujejo evropskih praznikov. Mi smo hodili samo po glavnih ulicah, zato ker smo se bali, da se ne bi zgubili. Srečali smo tudi tukaj kot že prej v Bombaju dve sveti kravi. Ena je mirno jedla zelenjavo v neki trgovini, vendar jo njeni verni častilec ni spodil, ampak se je počutil srečnega,

ker ga je obiskal tako „visoki gost“. Hoteli smo si ogledati tudi neko pagodo, toda stražnik nas ni pustil notri. Zato smo se vrnili na parnik. Bili smo mokri radi znojenja, kot bi se kopali. Bili smo oddaljeni od polarnika samo 1° in 30'. Vročina in sopar sta vladala ves večer.

Krasen je bil pogled na mesto, ko smo odhajali. Vse mesto in otoki pred mestom so bili lepo razsvetljeni. Nastopili smo potovanje po Tihem oceanu, ki je pa navadno najbolj nemiren in nevaren.

Od 2. do 4. januara 1935.

Na pot se obrnimo. Vozimo se nazaj proti severu. Večeri in noči so precej hladni in to zelo občutimo, ker smo se dva tedna vozili po vročih krajih.

Morje nam tudi ni hotelo prizanesti. Iz dneva v dan je nemirnejše. Tri dni še naraščajo valovi in so tako veliki, da pljuskajo čez krov, ki je 7–8 in visok. Kdor se še ni nahajal na potovanju s parnikom po razburkanem morju, si ne more predstavljati kakšni žalostni prizori se vidijo. Večina popotnikov je iznemogla in ima morsko bolezen. Ležijo v kabinah in se ne pokažejo po dva in tri dni. V kabinah pa vlada zadušljiv vonj in zrak, da se ne more skoraj dihati, ker morajo biti vsa okna zaprta. V obednico jih prihaja mogoče ena četrтина in še ti so na pol mrtvi. Slišal sem mnogokrat pripovedovati, da kdor je imel enkrat morskó bolezen, ta je več ne dobi. Toda sedaj sem videl, da jo imajo nekateri vsakokrat, ko je morje nemirno. Mnogi so postali bolni po treh tednih, odkar so na morju. Moji tovariši so skoraj vsi bolni. Hvala Bogu, jaz se počutim se vedno dobro. Molitve, ki so mi jih obljubili gg. predstojniki in gojenci v Zagrebu, imajo svoj uspeh. Bomo videli, če bodo vztrajali. Medtem, ko pišem te vrstice, zunaj buči morje, valovje šumi in se peni kot bi nas hotelo na vsak način pogoltniti. Pišem v zabavni dvorani, zvečer po večerji. V dvorani se nahajajo razen mene še tri osebe: 1 moj tovariš, neki gospod in strežnik. Danes zvečer ne bom šel spat v kabino, ker je tam preslab zrak. Poiskal si bom zavetja na krovu, če bo mogoče, se ovil v koce in spal.

5. januara 1935.

Našel sem zavetje na krovu in sem spal na sedežu do dveh ponoči. Toda takrat sem moral zapustiti krov, ker so valovi pljuskali nanj od vseh strani. Enkrat me je celo en val dobro opral in vzbudil. V kabini nisem mogel zaspati. Ob petih sem še hodil okrog po parniku iskaje svežega zraka.

Moji tovariši v kabini so bili vsi bolni. Toda, ker smo se bližali proti Hong-Kongu na Kitajskem, so skoraj vsi vstali zjutraj. Morje se je malo umirilo, mogoče zato, ker smo pluli blizu obrežja in med raznimi otoki. Videli smo na tisoče kitajskih majhnih jadrnic, ki so lovile ribe. Prepričali smo se, da se mnogi Kitajci narodijo na morju, ker so v jadrnicah bile cele družine,

možje, žene in otroci. Ti ubogi ljudje se živijo samo iz ribolova. V Hong-Kong smo pripluli in imeli tri ure zamude, ker se je parnik moral boriti s vetrovi in morskimi protitoki. Imeli smo torej zelo malo časa, da bi si ogledali krasno, moderno mesto. V pristanišču so nas čakali naši misijonarji in nas zelo lepo sprejeli. Ogledali smo si naš zavod in se takoj odpeljali nazaj na parnik. Poslovali smo se tudi od 16 tovarišev misijonarjev, ki so bili namenjeni na Kitajsko. Ostalo nas je še na parniku osem Japoncev.

Od 6. do 8. januara 1935.

Šestega so bili sv. Trije kralji. Bila je samo ena sv. maša zjutraj v prvem razredu, potem pa je dan potekel kot navadno. Popotnikov nas je zelo malo, kakih 50, ker so skoraj vsi izstopili v Hong Kongu.

Sedmega smo prišli v Rumeno morje, ki se imenuje tako po Rumeni reki, ki prinaša v morje mnogo rumenkastega in rujavega peska. Morje je bilo grdo in umazano, a mirno.

Proti poldnevu smo začeli pluti po Rumeni reke. Na obeh straneh reke se nahajajo mnoge tvornice, ki naznanjajo, da se za njimi skriva veliko mesto Shanghai. Prišli smo v pristanišče, ki je bilo polno raznovrstnih ladij. Tudi eno Jugoslovensko sem videl. Nosila je našo zastavo in se imenovala „Triglav“ iz Dubrovnika. Bila je trgovska ladja, ki je pripeljala les na Kitajsko. Tu, v Shanghaiju smo morali vsi popotniki izstopiti, ker se je „Conte Rosso“ ustavil in ne bo nadaljeval svoje poti. V pristanišču sta nas pričakovala dva salezijanca in nas odpeljala v naš misijon.

Dva misijonarja sta šla takoj po vozne listke za Japonsko, toda zame nista dobila listka, manjkala mi je Japonska viza. Imel sem samo, kot vsi drugi, angleško vizo za Japonsko, toda za Jugoslovene je potrebna posebna viza. Pravijo, da smo nevarni.

Zvečer smo slišali moliti Kitajske dečke. V začetku se človek mora smejati, ko sliši njihovo molitev, ker pojejo, ko molijo.

K počitku sem se podal z nemirno mislijo, ali bom dobil Japonsko vizo v Shanghaiju ali ne. Ostal bom lahko na Kitajskem, ker angleška viza za kitajsko velja.

8. januara 1935.

Tovariši so odpotovali zjutraj ob 8. Nato sem šel k Japonskemu konzulu po vizo, ki sem jo dobil brez vsake težave. Popoldan sem kupil vozni listek za Japonsko in si ogledal mesto. Odpotoval bom jutri ob devetih na japonski ladji „Nagaraki Maru“. Shanghai je veliko, kitajsko mesto. Prebivalcev ina 3,500.000. Mesto je zelo zanimivo, ker je popolnoma kitajsko. Lepih visokih zgradb je zelo malo, ulice so ozke in precej nesnažne. Prometa je veliko in na križiščih smo morali včasih čakati tudi 10 minut, da smo lahko šli naprej. Po ulicah sem videl veliko nosačev, noseč svoje stvare kričijo in stokajo. Ženske nosijo hlače, toda dolgih kit nisem opazil.

9. januar 1935.

Noč sem prespal mirno. Seveda na kopnem se spi mnogo bolje kot na morju.

Ob osmih sem se napotil na parnik „Nagaraku Maru“, ki je odplul ob devetih. Popotnikov nas je zelo malo, evropejcev samo 12, misijonar sem sam. Imam se zelo dobro, saj potujem v prvem razredu. Italijanski in francoski ne zna nobeden, moram si pomagati samo z angleščino; japonski ne znam.

„Nagaraki Maru“ je majhen parnik, trikrat manjši od Conte Rosso, toda hitrost ima isto, še skoraj večjo. Izstopil bom v Nagasaki, drugi tovariši pa v Kobe, ki je mnogo bolj na severu. Zato bom prej v Miyazaki, kamor smo namenjeni, kot pa oni. Mogoče se bomo še srečali na vlaku.

10. januar 1935.

Prispeli smo v Nagasaki prav opoldan. Izstopil sem in stopil na Japonska tla, v novo domovino. Njene zanimivosti in lepote pa ne bom spisoval v tem dnevniku. Morda bo to prišlo na vrsto kdaj pozneje, ako bo božja volja.

Napotil sem se potem k škofu, da bi se pogovoril za nadaljno potovanje. Tu sem našel enega salezijanca misijonarja, ki je prišel iskat fantov za semenišče v Miyazaki. Sklenila sva, da bom potoval takoj naprej v Nakatsu, kamor pridejo jutri tudi tovariši, ki so odpotovali v Kobe. Kupila sva vozni listek in vlak me je pripeljal v sedmih urah v Nakatsu, kjer imajo salezijanci misijon. Sobratje so me z veseljem sprejeli in ponudili za počitek edino posteljo, ki so jo imeli v misijonu. Japonci ne spijo na posteljah.

11. januar 1935.

Zjutraj ob sedmih so prišli drugi tovariši. Bili so zelo zmučeni, saj so se vozili z vlakom ves dan in vso noč. Bili smo skupaj pri sv. maši, si ogledali misijonski dom in se napotili naprej.

Med potjo smo se ustavili v Beppu in Qiti, kjer imajo salezijanci misijone. Zvečer ob 9 smo prispeli v Miyazaki, kjer so nas sobratje ljubeznivo sprejeli.

Deo gratias! Bogu hvala! Srečno smo končali dolgo potovanje in prispeli v deželo, kjer bomo delovali za zveličanje duš. Posebno se moram zahvaliti za molitve za srečno pot svojim dragim domačim in drugim gg. predstojnikom ter gojenecem v Zagrebu. Njihove molitve so bile do sedaj uslišane. Priporočam se še za duhovno in tudi materijalno pomoč vsem znancem.

Pozdravljeni vsi v dragi domovini!

Vganke.

Ka mora prinesiti vsakšiči, tudi črensovski deški ali fantovski tabor?

Što prav reši, dobi v dar lepo knigo.

D a r i.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Sabotin Jožef, Trnje, iz Francije 10, krma odana za 130, N. Ljubljana, prosi molitve v svoj namen, 50, Ftičar Kata, Hotiza, na čast sv. Antonij v zahvalo za poprijete dare 10, Krenos Kata, Beltinci, za pokojnoga moža 8, Maitz Marija, Dolič, za Marijino pomoč 10, Kopinja Ana, Lendavske gorice, 20, Železnik Oroslav, Črensovci, 5, Bačič Marija iz Francije 19, Frumen Marija iz Francije 10, N. Ljubljana, 50, Šprager Ferdinand z Canade 22, Heric Anton, Lendava, 20, Halas Ana, Črensovci, za hvalodavanje 50, Sarjaš Štefan i tovariši z Trnja, z Melinec i od Lipe poslali z Francije 60, Kreslin Aga, G. Bistrica, v zahvalo za dobro odajo 5, Kustec Ana, D. Bistrica, iz Francije v zahvalo, ka je roka ozdravila, 27, Krampač Aga, D. Bistrica, naj njej roka na prošnjo sv. Frančiška i sv. Male Trezike ozdravi, 30 50, Vrečič Frančiška z Francije 45, Prkič Franc z Francije 16 Din. — Iz d a l i s m o: za razglasitev odaje na travniki 10 Din., za dačo 33 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno! — Odbor.

V siromaško blagajno so darovali v Din. sledeči: 26 50 kg. zmesi odane za 18 50, Vuk Helena iz Chicage, 100, Tibaut Katica, Žižki, iz Francije na sirotišnico Det. Mar. v Turnišče, 30 Din. — I z d a t k i: Za slikanje podobe Deteta Marije na steno sirotišnice v Turnišči č. sestram v Turnišči 100 Din. — Naj Marijika blagoslovi vse darovnike. — Odbor.

Na podporo Mar. Lista so darovali v Din. sledeči: Cigan Augustin, Sr. Bistrica, iz Francije 15, Grah Ilonka, D. Slaveči, iz Francije, 40 80, Jerebic Jožek, širiteo Marijikinoga Ogračka z Beltinec 3, Antolin Mihal, Kula, 10, Prkič Franc iz Francije 16 75 Din. — Dobra Matl Marija naj vsaki dar z obilnim nebeskim darom povrne. — Vrednik.

Marijiki se zračamo . . .

Marijiki se zračamo

Slovenski dečki vsi,

Da v čistosti doraščamo

Po našem tabori.

Ki vredna bila je Bogä,

Da postao njeni sin,

Nas skoz sküšnjav voditi zna

Do čistih visočin.

Ve mladost njej izročena

Je boža . . . Jo goji:

V Zveličitela našega . . .

— Nas zanjga naj goji.

Dečko.

Zakaj „Marijika“, „Marijikin Ograček“?

Večkrat se mi je stavilo pitanje, zakaj sem nazvao list namenjen za mladino „Marijikin Ograček“ i zakaj pišemo v tom listi „Marijiko“ i ne Marijo. Na pitanje je kratak odgovor ete;

Zato, naj se Marija časti tudi v svojem detinstvi, to je v svoji mladosti. To ime „Marijka“ kaže očtvesno, jasno, naravnost i sladkomilo na tista blažena leta, gda je mati našega Gospoda Jezusa Kristuša bila dete i mladenka. Kak dete i kak mladenka je pa ravno zgled našoj deci i našoj mladini v svojov čistostjov, poniznostjov, treznostjov, skromnostjov, ka predvsem potrebüje naša mladina vsa. Ravnozato pa list za njo namenjen, po vsoj pravici nosi ime „Marijkin Ogracek“. Mi toti svetimo „Malo mešo“, to je godovno Marijinoga rojstva, a v globočine te skrivnosti nas pripela samo njeno „detinstvo“, ka izrazimo z rečjov „Marijka“ Vsi svetniki v svojoj dovršenoj svetosti ne so bili tak veliki pred Bogom, kak to dete v svojem rojstvu že. S svojov svetostjov je te že prekosila Marijka vse skupno, do konca dni ka jih bi bo zemla nosila, vračunavši še milijarde svetih angelov. *Marijka je od vseh svetejša*, zato tudi vredna, da jo častimo v njenom svetom detinstvi. I da je rasla od dneva do dneva v svetosti, i zato postajala vsaki den svetejša i popolnejša devojka, mladenka, je prav, da jo v toj svetoj mladosti tudi goreče častimo, posebno da jo časti mladina. Reč „Marijka“, na to častenje opomina mladino, tak nedoraščeno kak odraščeno, dečkece i deklice, dečke i dekcle. Pa izraz „Marijka“ je pristen i pobožen domači guč našega naroda. Krstna imena mladine vsikdar v pomenjševalnoj obliki izgovarja: Tinek, Tonek, Markec, Vanek Jožek, Ančika, Katica, Barica, Trezika, Veronika itd. S tem izraža mladost. Odrašene ma za Martine, Antone, Marke, Ivane, Jožefe, Anike, Kate, Bare, Treze, Verone itd. Nikdar nači. Narodova duša fino zna ločiti i zednim počastiti mladost od zrelosti.

Ka se pa tiče presvetoga imena Matere bože, je naš narod tak časti, da v svojoj govorice njeno ime „Marija“ samo njej da i nikomi drugomi ne. Ravnotak, če od njenoga detinstva i od njene mladosti guči, samo njej do ime „Marijka“ i nikomi drugomi ne. Ženski spol, ki nosi njeno ime se zove: Miša, Mariča, Manka, Mica, Méca, Marijanka, a nikdar „Marija“. Te izraz ide samo Materi božoj. Istotak mladina na ime Marijino krščena se zove za Mimiko, Mankico, Maričo, Maričiko, Mariko, a nikdar za „Marijiko“, to ime da naš narod samo mladosti Marijinoj. Isto je, če gleda njene podobe. Mati boža je vsikdar *Marija*, v detinstvi, mladosti naslikana ali izrezana pa *Marijka*.

Ta kratka razlaga naj bi genola vse čtevce Marijinoga Lista, da bi častili Marijo tudi v njenom presvetom detinstvi i v njenoj lilijskoj mladosti, to je, da bi častili Marijiko. Predvsem pa naj bi se toga navadila naša mladina. V nebi se hvalnice spevlejo, če mladina misli na mladost Jezusove matere i Marijiko zove na pomoč v nečistih i drugih skušnjavaj. To pa zato, ar češčenje Marijine mladosti njene jakosti rodi.

— Vrednik.

CENA 8 DIN., V INOZEMSTVO 10 DIN.

MARIJIN LIST

DAR

APOŠTOLSKE
ADMINISTRATU-
RE SLOV. KRAJI-
NE KATOLIŠKI
CERKVI

ŠTEV 9.-12.
8. IX.-XII. 1935
31. LETNIK

MARIJIN OGRACEK

Naročnikom.

S tem snopičom ste dobili do rok vse letošnje Marijine Liste i Marijikine Ogračke. Vsaki naročnik dobi brezplačno k M. Listi tudi Kalendar Srca Jezušovoga, če je plačao M. List i če bo i za l. 1936. naročnik. Vsaki lanski naročnik je najprej dobo že letos brezplačen kalendar.

Vsaki naročnik, ki od širitela dobiva Mar. List, plača letno 16 Din. naročnine, ki ga po pošti dobiva, pa 20 Din. Prek mej države je letna cena M. Lista 40 Dinarov. Za to ceno dobi vsaki naročnik poštnine prosto Mar. List, Mar. Ograček i Kalendar Srca Jezušovoga.

Prezvišeni g. knezoškof Vas v Oglasniki Lavantinske škofije pozivajo, dragi verniki Slov. Krajine, da si vsaka hiša naroči Mar. List. Ne pustite mimo vŕh toga višjepastirskega poziva. Marija Vam bo v obilnosti plačala, če širite njeno čast z naročitvijov njenoga lista. Za naročnike se služijo večne sv. meše v Celji, Grobljah i v Soboti, edna tjedensko v Črensovcih i v Linzi v Seraplinskem Drúštvi letno več jezer svetih meš. Marijin List se konči mesečno mora naprej plačati. Marija naj Vas blagoslovi vse naročnike i Vam z Jezušekom prinese blažene božične svetke i srečno novo leto.

Črensovci, Slov. Krajina.

Klekl Jožef,
dúhovnik, urednik.

NA ZNANJE.

Iz toga snopiča smo dali nekaj više tiskati. Ki neso bili letos naročniki i ga ščejo meti, ga dobijo v Črensovcih na upravi za 8 Din. v državi, za 10 Din. prek mej države. Poštnina je s tem plačana.

Črensovci, Slov. Krajina.

Uprava Mar. Lista.

POŠTA.

Zelko A. Torino. Hyala lepa za poslano. Prvi i drúgikat. M. List pošilamo brezplačno. *Kreslin Martin, Foglizzo.* Bog plačaj za fotografijo. M. List pošilamo brezplačno.

ZAHVALA.

Zahvalim se Bl. D. Mariji ino priprošnji pok. Cigan Matjaša, da sem dobila prošeno dúševno i telovno míloščo. C. V. Črensovci. — Zahvalimo se sladkomi Srci Jezušovomi, ka je poslúhnilo priprošnje pok. Cigan Matjaša, čistoga mladenca, komi smo se v molitev zročile i koga grob smo skoz devet dni obiskavale i bile dvakrat očividno poslúh njene. Šolske Sestre, Žižki.